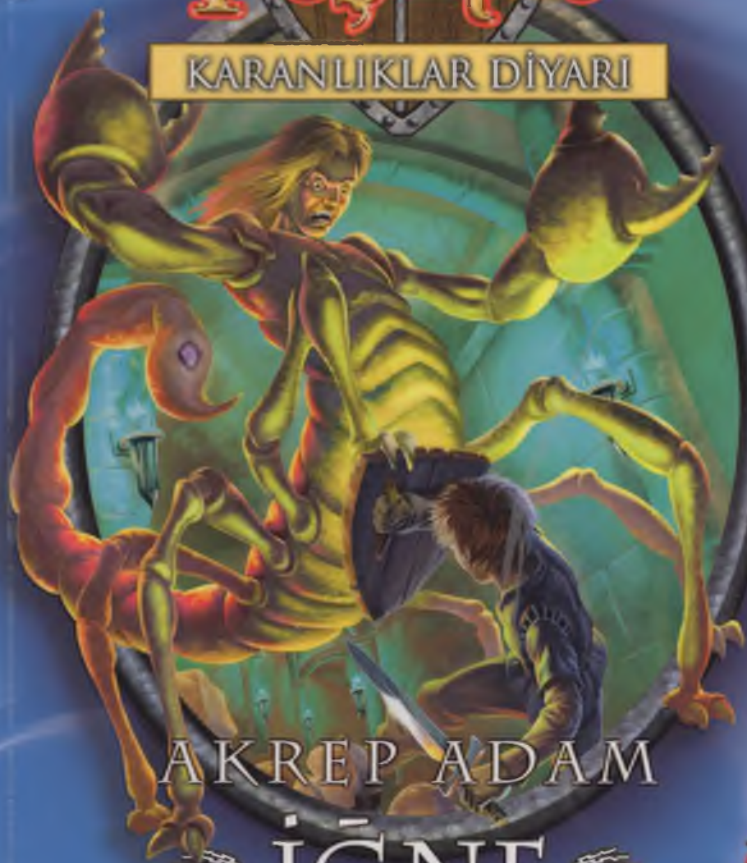

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

AKREP ADAM

İĞNE

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:

Karanlıklar Diyarı

Tom, bu kez Avantia'nın iyi canavarlarını **Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan kurtarmaya çalışıyor...**

Avantia'nın iyi canavarları, Malvel'in yarattığı altı yeni ve korkunç canavar tarafından tutsak edildiler ve kötü büyücünün hüküm sürdüğü **Karanlıklar Diyarı Gorgonia'ya götürüldüler.**

Tom, **Karanlıklar Diyarı'ndaki macerasının sonuna geldi.** Karşılaşması gereken son bir düşman kaldı: **Akrep-Adam İğne...** Tom, bu düşmanı da yenip **Dağ Trolü Arka'yı serbest bırakmak zorunda.** Yoksa o ve arkadaşları **Avantia'ya asla dönemeyecekler...**

Karanlıklar Diyarı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Boğa-Adam Torgor
- Kanatlı At Skor
- Deniz Canavarı Narga
- Gorgon Köpeği Kaymon
- Dev Mamut Fıldışı

9 yaş ve
üstü

₺ 5.00

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2012

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE-18
KARANLIKLAR DİYARI
AKREP ADAM İĞNE**

Beast Quest
Sting The Scorpion Man
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-653-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2008

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Dilara Anıl Özgen

Son okuma: Ayşegül Şah Bozdoğan

Çeviren: Bahar Ulukan

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56

Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

AKREP ADAM

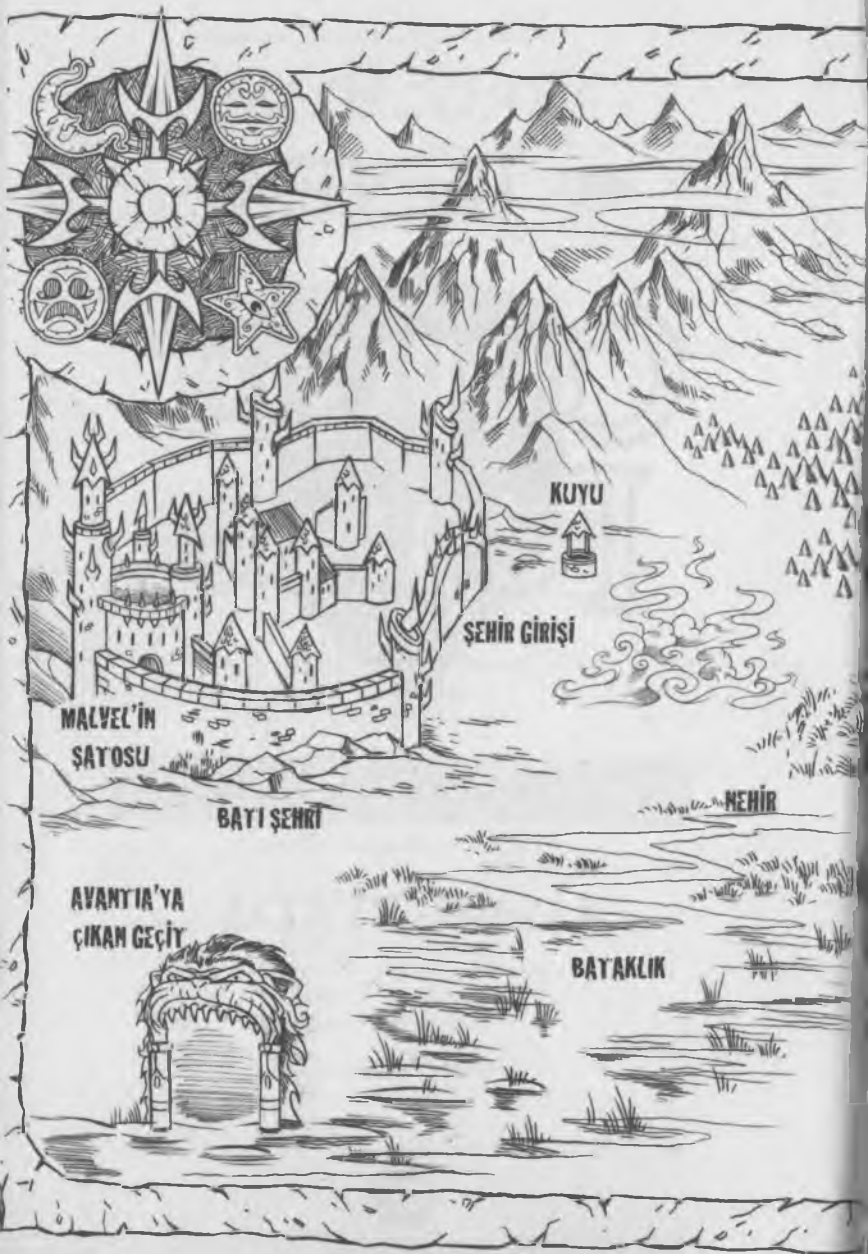
➤ İĞNE ➤

Caņavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

ADAM BLADE

MALVEL'İN
ŞAYOSU

BATI ŞEHİRİ

AVANTIA'YA
ÇIKAN GEÇİT

KUYU

ŞEHİR GİRİŞİ

NEHİR

BAYAKLIK

Gorgonia

KALUM'DAKİ ASİLER BÖLGESİ

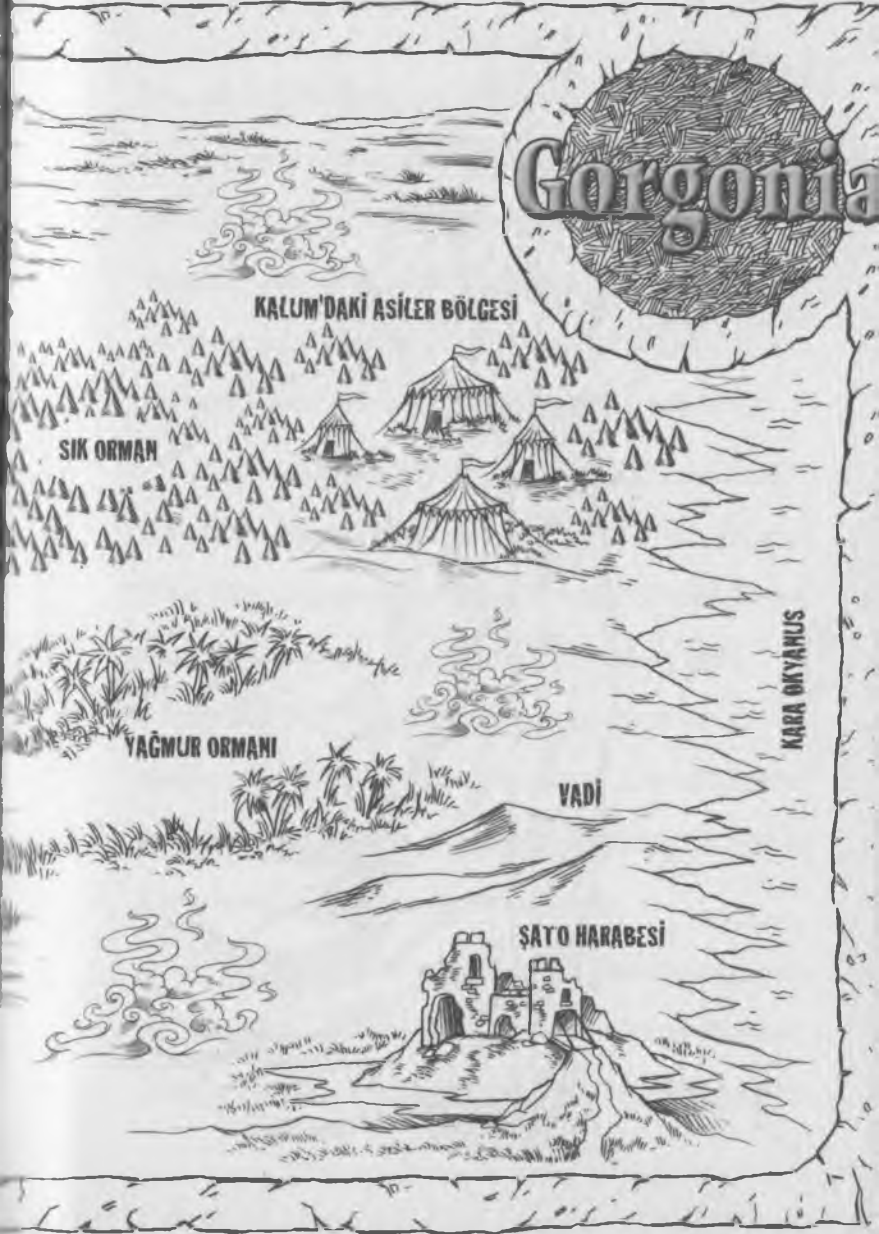
SIK ORMAN

YAĞMUR ORMANI

VADI

ŞATO HARABESİ

KARA OKYANUS

Hoş geldin. Korkunç bir diyarın kapılarında, karanlığın eşiğinde duruyorsun. Burası Karanlıklar Diyarı Gorgonia. Malvel'in hüküm sürdüğü bu diyarda gök kırmızı, su siyahtır. Kahramanın Tom ve onun arkadaşı Elenna bir sonraki Canavar Avını tamamlamak için buraya gelmek zorundalar.

Gorgonia'da hayal edebileceğin en ölümcül altı Canavar yaşıyor; Boğa-Adam Torgor, Kanatlı At Skor, Deniz Canavarı Narga, Gorgon Köpeği Kaymon, Dev Mamut Fildişi ve Akrep-Adam İğne. Hiçbir şey Tom ve Elenna'yı, karşılaşmak üzere oldukları Canavarlara hazırlayamaz. Önceki zaferlerinin hiçbir anlamı yok artık. Ancak güçlü olur ve kararlı davranırlarsa kurtulabilirler.

Bir kez daha Tom'un yolundan gitmeye cesaretin var mı? Sana geri dönmeni tavsiye ederim. Kahramanlar inatçı olabilir ve maceralar cazip gelebilir

ama Tom'la birlikte olmaya karar verdiysen cesur ve korkusuz olmalısın. Aksi takdirde kesinlikle mahvolursun.

Adımlarına dikkat et...

Geçit Bekçisi Kerlo

GİRİŞ

Gorgonialı şifacı kadın, huzursuz bir uykundaydı. Yatağında dönüp dönüyor ve mırıldanıyordu. Bu gece gördüğü rüyalar, gerçekten çok garipti.

Karanlık bir tünelin ortasında, bir çocuk duruyordu. Çocuğun yüzü kanlı ve ter içindeydi. Elinde, üzerine altı tane taş yerleştirilmiş, tahta bir kalkan vardı. Uzun koridor boyunca meşaleler yanıyordu ve çocuğun gölgesi duvara yansıyor. Gölgesi kocaman ve yalnızdı.

Adam Blade

Çocuğun yanında, birdenbire başka bir şey daha belirdi. Kuyruğunu yerde sürüyen bir Canavardı bu. Havaya kaldırdığı kıskaçlarını açıp kapıyordu.

Bu, dev bir akrepti!

Şifacı kadın, uykusunda inledi. Görüntü daha da netleşmişti. Yaratık yalnızca bir akrep değildi; belden yukarısı insan şeklindeydi!

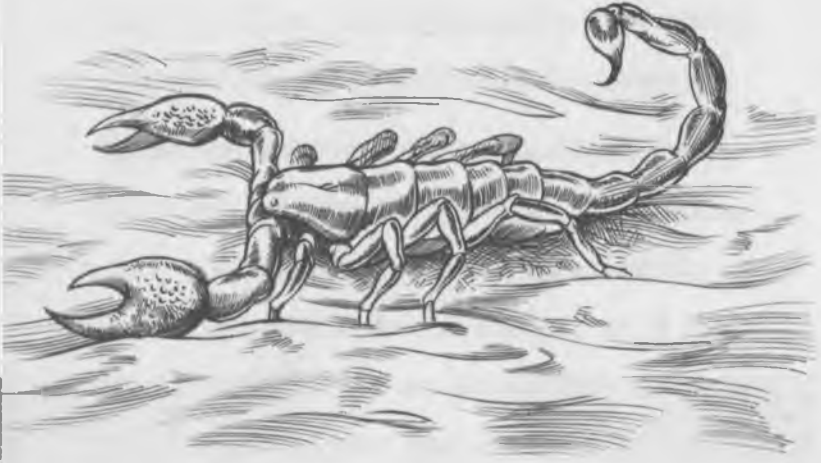

Çocuk, döndü ve kılıcını kaldırdı. Canavar, kıskaçlarıyla saldırıya geçmişti.

“Tom!”

Bir kız çığlık atmıştı. Bu Elenna’ydı; hani şifacı kadının, iyileşmesine yardım ettiği kız. Elinde bir ok kılıfı tutuyordu ve yanında da bir kurt vardı. Elenna, akrebe bir ok fırlattı ama yaratığa zarar veremedi. Çocuk, sendeledi ve Canavar, kıskaçlarını açıp kapayarak çocuğun kafasına doğru yaklaştı.

Şifacı kadın, rüyasından nefes nefese uyandı. Yatağında doğruldu ve battaniyesine sarıldı. Kalbi hızla atıyordu. Yatağının altında minik bir akrep gördü. Hemen kalktı. Gözlerini hayvanın minik, siyah bedenine dikmişti. Rüyası, hayatını kurtarmıştı. Birçok Gorgonialı, yataklarında ölü bulunuyordu çünkü akrepler, çarşafların içine gizleniyorlardı.

Kadın, çadırdan çıktı. Çocuğun yüzü, hâlâ aklındaydı. Tom. Bu ismi defalarca duymuştu. Elenna söylemişti. Tom, onun arkadaşıydı.

Yaşlı kadın, ürpermişti; gördüğü rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Rüyası, gelecekte olacakların bir işaretiydi. Önceden de böyle rüyalar görmüştü. Bu seferkinin gerçekleşmemesini umdu.

Gorgonia'nın kızıl göğüne bakarak, "Umarım

güvende olursunuz Tom ve Elenna," diye mırıldandı.

Akrepler, zaten yeterince sorun çıkarıyordu.

Dev bir akrebi durdurmak ise imkânsız olacaktı.

BİRİNCİ BÖLÜM BATIDAKİ KADER

Tom ve Elenna ormanda ilerlerken, Gorgonia'nın doğmakta olan güneşinin kan kırmızısı ışıkları gözlerini kamaştırıyordu. Sadık dostları Fırtına ve Gümüş de onlarla beraberdi. Akbabaya benzer kuşlar tepelerinde ötüyor, yerde kalın bir sis tabakası uzanıyordu.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini tutarak ilerliyordu. Elenna'nın, Gümüş'ü korumak istercesine elini

kurdunun omzuna koymuş olduğunu fark etti. Kurt, önceki görevlerinden birinde fena halde yaralanmıştı ve Elenna'nın yanına yeni dönmüştü. Tom ve arkadaşları, Avantia'nın beş Canavarını Malvel'in krallığından kurtarmışlardı. Dağ Trolü Arkta, kötü büyücünün zorla esir tuttuğu Canavarların sonuncusuydu. Arkta'yı da kurtarabilirlerse, görevlerini tamamlamış olacaklardı.

Tom, kalkanını göğsüne çekti ve tahta yüzeyindeki işaretleri inceledi.

Kalkanın üstünde, Canavarların Tom'a vermiş olduğu altı hediye vardı. Canavarlar tehlikede olunca, bu hediyeler genellikle parlıyor ve titriyorlardı. Ancak Arkta'nın kartal tüyü hâlâ soluktu ve kalkanda bir titreşim yoktu.

Malvel, dağ trolünü nerede tutuyordu acaba?

"Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordu Elenna.

Tom, başını salladı. “Sanırım Arkta çok uzakta; öyle ki kalkan onu hissedemiyor.” Kalkanını yeniden omzuna taktı. Elenna’nın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Arkadaşının, korktuğunu anlamasını hiç istemiyordu. Ya Arkta çoktan öldüyse, ne olacaktı? “Belki harita bize ipucu verir,” dedi.

Fırtına’nın sırtındaki çantadan pis kokulu deri parçasını aldı. Malvel, bu haritayı onlara Gorgonia’ya ilk girdiklerinde vermişti. İyi Canavarları aramaya başladıklarında, harita, Tom’a kullanabileceği bir işaret veriyordu ya da haritanın üzerinde, izleyebilecekleri yeşil bir yol belirliyordu. Genellikle bu işaretler ve yollar, başlarını derde sokuyordu ama Tom ile Elenna’nın ellerindeki tek harita buydu.

Tom, hayal kırıklığıyla haritaya bakarak, “Bir şey yok,” dedi.

Elenna, “Zaten ona güvenemeyiz,” deyince, Tom, haritayı kaldırdı.

“Haklısın,” dedi Tom. “Onun yerine pusulamı kullanacağım. O, bizi yanıltmaz.”

Tom’un amcası, çocuğun bir kahraman olarak kutladığı ilk doğum gününde, ona gümüş bir pusula vermişti. Pusula; kuzey, güney, doğu ve batı yerine ‘Kader’i ve ‘Tehlike’yi gösteriyordu. Pusula, eskiden Tom’un babası Taladon’a aitti. Taladon, bir zamanlar Avantia Canavarlarının Efendisiydi ve Tom daha bebekken ortadan kaybolmuştu.

Tom, pusulayı tuttu ve bir daire çizerek yürüdü. Pusulayı batıya doğru tutunca, ok birkaç kez döndü ve *Kader* kelimesini gösterdi.

Tom’un kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Pusulayı cebine koydu. “Pusula batıya gitmemizi istiyor,” dedi Elenna’ya. “Bence Arkta orada.

Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, onu bulup Avantia'ya getireceğim!”

Fırtına, kişnedi ve siyah kafasını evet dercesine kaldırıp indirdi. Gümüş, patikadan aşağı koşmaya başladı. Tom ve Elenna da onu izlediler.

O sırada uzakta, yerde yatan bir şey gördüler.

Gözlerini kırmızı ışıktan korumaya çalışan Elenna, “O da neyin nesi?” diye sordu.

Tom, sihirli miğferinin keskin görüş gücüyle o noktaya baktı. Daha önceki görevlerinde, değerli altın zırhı Avantia’ya geri götürmüşlerdi ama zırhın ona verdiği güçler hâlâ duruyordu.

Yerde, bedenine oklar saplanmış bir çocuk vardı ve olduğu yerde acı içinde kıvranıyordu. Tom, vücudunun birden buz gibi olduğunu hissetti.

“Seth bu,” dedi Elenna’ya. “Yaralanmış.”

Seth, Malvel’in yardımcılarında biriydi. Tom ve Elenna onunla önceden savaşmış, çocuk onları öldürmeye çalışmıştı.

“Ona yardım edelim mi?” diye sordu Elenna.

Tom, kararsız kalmıştı.

Seth, onun düşmanıydı. Ne yapması gerekirdi?

İKİNCİ BÖLÜM KÖTÜ BİR SÜRPRİZ

Seth, acıyla bağırdı. Çığılığı, ağaçların arasında yankılanmıştı.

Tom, ne yapması gerektiğini biliyordu. Acı içinde olan bir insanı duymazdan gelemezdi. O insan, düşmanı olsa bile... Yoksa Malvel'den bir farkı kalmazdı.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini kuvvetlice çekti ve siyah atı Seth'e doğru sürdü. Elenna da yanında Gümüş'le, onun peşi sıra ilerliyordu.

İzledikleri patika genişledi ve seyrekleşen ağaçların arasından aynaya benzer, siyah bir göl görüldü. Seth, gölün yanı başında yerde yatıyordu. Hâlâ nefes alıp verebiliyordu. Göğüs kafesi, nefes aldıkça inip kalkıyordu. Göğsüne altı tane ok saplanmıştı ve yaralarından kan akıyordu. Hâlâ yaşıyor olması mucize gibiydi.

Tom, Seth'e, onun alnındaki ter damlacıklarını görebilecek kadar yaklaşmıştı. Fırtına, toynaklarıyla yeri eşeledi, ardından birkaç adım geriledi. Burun delikleri genişlemişti.

“Sakin ol Fırtına,” dedi Tom. Atını yatıştırmaya çalışıyordu.

“Bu durumdan Gümüş de hoşlanmadı Tom,” dedi Elenna. Gümüş, giderek derinleşen bir sesle hırıyordu ve sırtındaki tüyler iyice kabarmıştı.

“Seth, bize zarar veremez,” dedi Tom. “Haline baksana. Yardımımıza ihtiyacı var.”

Fırtına'nın dizginlerini Elenna'ya verdi. Ardından Alev Kuşu Epos'un tüyünü kalkanından aldı ve Seth'in yanına diz çöktü. Üç oku dikkatle çocuğun göğsünden çekti ve tüyü yaralara doğru uzattı. Seth'in yaraları hemen kapanmaya ve birer birer iyileşmeye başlamıştı.

Seth'in inlemesi azalmıştı. Gözleri açıldı. Tom'u görünce panikle bağırdı. “Hayır! Rahat bırak beni!”

Tom, Seth'i umursamadan dördüncü oku da çocuğun göğsünden çıkardı ve yarasını iyileştirdi.

Seth'in gözleri, dehşetle büyümüştü. Gücü yerine gelmeye başladıkça, Tom'u kendinden uzaklaştırmaya çabaladı. "Ne yaptığını bilmiyorsun!" dedi. "Ölmeme izin vermeliydin!"

Tom, onu umursamadı. Beşinci oku da tutup çekti.

Seth, şaşırtıcı bir hızla Tom'un bileğini kavradı ve acıyla bağırarak okun göğsünden çıkmasını engellemeye çalıştı.

Tom, Elenna'nın hayretle çığlık attığını duydu. Fırtına kişnedi ve Elenna'nın elinden kurtulmaya çalıştı. Gümüş ise kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış duruyordu.

Tom, arkadaşlarının neden bu kadar korktuklarını anlayabiliyordu. Seth, ölmek istiyor gibiydi.

Seth'in parmaklarını oktan uzaklaştırdı ve oku çocuğun gövdesinden çıkardı.

"Hayır," diye inledi Seth. Tom, altıncı ve son oku da çıkarmak üzereydi. "Yapma!"

"Bir terslik var Tom," dedi Elenna başını sallayarak. "Bence Seth'in isteğine saygı gösterip, onu kendi haline bırakmalıyız."

"Acıdan ne dediğini bilmiyor," dedi Tom arkadaşına. "Bu ok, sonuncusu."

Tom, altıncı oku da çıkardı. Tüyü beşinci ve altıncı yaralara doğru tutarken, Seth hâlâ onu uzaklaştırmaya çalışıyordu ama çok halsizdi. Yaraları hemen iyileşmişti.

Seth, birdenbire korkunç bir çığlık attı ve yerde kıvrandı. Tom şaşkınlıkla geri çekildi. Elenna ise kaçmak isteyen Gümüş ile Fırtına'yı sakinleştirmeye çalışıyordu.

Seth'e bir şeyler oluyordu. Korkunç bir şeyler...

Adam Blade

Dehşet içinde, çocuğun bacaklarının birleşerek tek bir uzantıya dönüşmesini ve üstündeki kıyafetlerin parçalanışını izlediler. Bu uzantı büyüyerek sert ve koyu renkli, boğum boğum bir kuyruğa dönüşüverdi. Kuyruk, Tom ile Elenna'ya doğru savruldu ve ikisini de yere devirdi.

Seth, yeniden çığlık attı. Sesi daha derinden ve çatlak bir şekilde çıkmıştı. Gövdesinin iki yanından, gömleğini yırtarak üç bacak çıktı.

Tom ayağa kalkarken, Elenna'ya "Geri çekilin!" diye seslendi.

Seth, yeni bacaklarının üstünde ayağa kalktı ve korkunç bir kükreme kopardı. Kolları, sertleşerek iki kısıka dönmüştü. Kısaçlar açılıp kapanarak, Tom ve Elenna'ya doğru uzandılar. Tom, önünde duran şeye inanamıyordu. Seth'in gövdesinin alt kısmı, tıpkı bir akrebe benziyordu ama üst kısmı ve kafası hâlâ insandı. Seth, yüzünde öfke ve ümitsizlikle Tom'u ve Elenna'yı işaret etti.

"Sen!" diye bağırdı. Sesi oldukça kalındı. "Bu senin suçun! Bu cezayı Malvel bana başarısızlığım yüzünden verdi. Ölmeme izin verseydin, bunlar olmayacaktı. Bir Canavara dönüşmeyecektim!"

Seth, öfkeyle kükreyerek kılıcını yerden aldı.

Adam Blade

Kılıcın testere dişlerine benzeyen tırtıklı kenarı, kan kırmızısı ışıkta parladı. Seth, kısıkaçlarını şaklatarak Tom ve Elenna'ya yöneldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM GÖLDEKİ ÇATIŞMA

“Yaklaşma,” dedi Tom, kılıcını karşısındaki yaratığa doğrultarak.

Seth, alayla güldü. Uzun kuyruğu, saldırmaya hazır bir halde havaya kalkmıştı.

“Tom,” dedi Elenna korkuyla. “Baksana!”

Tom, Elenna'nın gözlerini diktiği noktaya baktı. Seth'in kuyruğunun ucunda, mor bir mücevher parlıyordu. Tom, belindeki kemere dokundu.

Kemerinde Gorgonia'nın Canavarlarından alınmış beş mücevher vardı. Seth'in bir mücevherinin olması, tek bir anlama geliyordu.

Tom, "Seth, artık bir Canavar," diye fısıldadı Elenna'ya. "Yenmemiz gereken son Canavar."

"Bu kadar konuşma yeter!" diye bağırdı Seth ikisine.

Elenna kenara kaçtı, Tom ise öte yana savruldu. Yolun yanındaki siyah göle yaklaşmıştı. Elenna'nın bir ok attığını duydu. Ama Canavarın pullu kuyruğuna zarar verememişti.

Seth, kılıcını başının üstünde savurdu ve Tom'a saldırdı. Öylesine hızlı hareket etmişti ki Tom kılıç hamlesinden kurtulmak için altın çizmelerinin gücünü kullanarak, havaya sıçramak zorunda kalmıştı. Kılıçtan kıl payı kaçabilmişti.

Seth, Tom'a saldırdığı sırada farkında olmadan göle yaklaşmıştı. Gölün yanı başında, suda kendi

aksini görünce, dehşete kapıldı. Tom, Seth'in yüzündeki ifadeyi gördü.

Seth, umutsuzlukla "Korkuncum!" diye bağırdı ve yere düştü.

Tom, karşısındaki yaratığa acımıştı ama onu teselli etmesi mümkün değildi. Arkasını dönüp, Fırtına ve Gümüş'le birlikte olan Elenna'nın yanına gitti. O sırada gökyüzünü kaplayan kırmızı bir bulut, etraflarını sardı. Sis arasında kan kırmızısı bir cüppe giymiş, uzun boylu bir büyücü belirdi.

"Malvel!" diye bağırdı Tom.

Kara Büyücü, başını eğerek "Genç kahraman," dedi. Yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. "İyi kalpliliğinin bir gün başını derde sokacağını biliyordum."

Tom, tüm bunların Malvel'in planının bir parçası olduğunu anladı. Büyücü, onun Seth'e

yardım edeceğini biliyordu. Tom, öfkeyle kılıcını ona doğru kaldırdı, kara büyücüyle dövüşmeye hazırdı. Fakat Malvel, elinin bir hareketiyle Tom ve Seth'le arasına büyülü bir duvar çekti. Gümüş, hiddetle hırlayarak büyülü duvara doğru atıldı ama duvara değdiği anda sanki ateşe dokunmuş gibi geri çekilmek zorunda kaldı.

Akrep Adam İğne

Seth, “Sana yalvarırım Malvel,” dedi. “Beni eski halime döndür!”

Tom büyücünün, yüzünde soğuk bir ifadeyle yardımcısına baktığını gördü. “Sızlanmayı bırak,” dedi. “Beni defalarca hayal kırıklığına uğrattığın için bu cezayı hak ettin sen. Artık Seth değil, Akrep Adam İğne’sin. Sana Batı Gorgonia Şehri’ne gitmeni ve Dağ Trolü Arkta’nın nöbetçiliğini yapmanı emrediyorum.”

İğne, çaresizce başını önüne eğdi.

Malvel, eliyle havaya kırmızı, parlak bir küre çizdi ve onu İğne'ye fırlattı. Yeni Canavar, kürenin içine hapsolmuştu.

Ardından büyücü, Tom'un anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldanarak ellerini üç kez çırpıtı. Dev kırmızı küre, havaya yükseldi ve Malvel'in uzun, kemikli parmağının bir hareketiyle batıya, dağlara doğru yöneldi. Küre, bir anda gözden kaybolmuştu.

Batı Şehri. Tom, ufuktaki dağlara baktı. Deniz Canavarı Narga'yı yendiğinde elde ettiği süper hafıza gücüyle gördüklerini hafızasına kaydetti. Küre, onun takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu ama Tom, Batı Şehri'nin dağların arasında bir yerlerde olduğuna emindi.

Malvel'in zalim kahkahasıyla düşüncelerinden uzaklaşmak zorunda kaldı.

"Ne planladığını biliyorum," diye sıırıttı kötü

büyücü. “Ama boşuna İğne'nin peşine düşme. Arkta'yı bulman olanaksız.”

Malvel, kötülük dolu son kahkahasını da attıktan sonra, kendi yarattığı kırmızı sisin içinde kayboldu.

“Malvel yanılıyor,” dedi Tom, Elenna'ya. “Arkta'yı bulup, evine dönmesini sağlayacağız.”

Elenna, başını salladı. O da Tom kadar kararlı görünüyordu. Gümüş, yeri kokladı ve Elenna'nın İğne'ye attığı oku aldı. Elenna, oku sırtındaki çantaya koyup Fırtına'nın sırtına bindi.

Tom, batıya doğru baktı. Onları biri iyi, biri kötü iki Canavar bekliyordu. “Geliyoruz Arkta,” diye fısıldadı. “Damarlarımızdaki kan akmaya devam ettikçe, seni arayıp bulacağız.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KUYUDAKİ SES

Siyah gölün yanından ilerleyen yol, giderek genişliyor, kırmızı kürenin ortadan kaybolduğu siyah dağlara doğru uzanıyordu.

Tom, Malvel'in haritasından Batı Şehri'ni bulmuştu. Fakat harita, bu kez onlara Tom'un daha önce rastlamadığı türden bir oyun oynamaya başladı. Batı Şehri'nin görüntüsü, haritanın üzerinde yer değiştirip duruyordu.

“Bu harita işimize yaramaz,” dedi Tom. “Tek yapabileceğimiz, dağlara doğru yönelmek ve Batı Şehri’ni bulmaya çalışmak.”

Elenna, başını salladı ve yola koyuldular.

İzledikleri yol, giderek engebeli bir hale geliyor, dağlara yaklaştıkça daralıyordu. Tom, Fırtına’yı dikkatle sürüyor, atın sivri kayalara takılmasını engellemeye çalışıyordu. Kısa bir süre sonra patika tamamen yok oldu. Çocuklar, kıyafetlerine takılıp derilerini çizen dikenli çalılıkların ve ağaçların arasından ilerlemeye başladılar. Kan kırmızısı güneş giderek gökyüzünde yükseliyor, hava ısınıyordu.

Yarım gün boyunca kuru bir sığağın altında yürüdükten sonra, kendilerini taşlı bir yolda buldular. Tom, iki dağın arasındaki bir yarıktaki donuk kırmızı renkli kuleler gördü. Malvel’in haritasını çıkardı ve Batı Şehri’nin görüntüsüne

baktı. Şehir, parşömenin üzerinde bir hayalet gibi görünüyordu. Duvarları, tıpkı önündeki kuleler gibi kırmızı renkliydi.

“Sanırım Batı Şehri’ni bulduk,” dedi Tom hevesle. Fırtına’nın dizginlerini bıraktı, böylece at dinlenebilecekti.

Elenna ve Gümüş, kuru ve sıcak zemine oturdular. Tom, haritayı çantasına yerleştirirken, Fırtına’nın hızlı hızlı nefes alıp verdiğini hissetti. At, sıcakta sürekli terliyordu. Tom, etrafına bakınınca az ilerde bir kuyu gördü.

Elenna’ya işaret ederek “Haydi biraz su alalım,” dedi ve Fırtına’yı kuyuya doğru götürdü. Elenna ve Gümüş, onu izlediler.

Kuyunun kenarından eğilip, aşağıya baktılar. Dipte, suyun pırlıltısını görmeyi umuyorlardı. Fakat kuyunun içinde çakıl taşları ve kaya parçalarından başka bir şey yoktu. Kuyunun duvarları, içeriye

doğru çökmüş ve kuyunun kapanmasına neden olmuştu.

Tom, elini Fırtına'nın terli yelesine koydu.
"Üzgünüm oğlum," dedi. "Yakında su bulacağız,
sana söz veriyorum."

Fırtına, ona güveniyordu. Kadifemsi burnunu Tom'a doğru çevirerek hafifçe kişnedi.

“Belki şehrin kapılarının yakınlarında başka bir kuyu daha vardır,” dedi Elenna. Batı Şehri'ne doğru bakarken, ellerini güneşe karşı gözlerine siper etmişti. Artık şehre daha yakındılar ve şehrin koyu kırmızı duvarları, güneş ışığında parlıyordu.

Tom “Hımm, düşünüyorum da...” diyordu ki sözleri, ayaklarının altından gelen bir sarsıntıyla kesildi. Fırtına geriledi ve Gümüş hırlayarak Elenna'nın bacaklarının arkasına çekildi.

“Bu da neydi?” diye sordu Elenna korkuyla.
“Deprem miydi?”

Tom, kalkanının asılı olduğu kolunda bir karıncalanma hissetti. Arkta'nın hediyesi titreşiyordu! Yer, yeniden gümbürtüyle sarsıldı. Sarsıntı, çökmüş kuyudan geliyordu sanki. Tom, kuyuya doğru eğilerek dinledi. Gümbürtü,

yankı yapan bir kükremeydi. Tom, sesi hemen tanımişti.

“Arkta bu!” diye bağırdı.

Dev Canavar, yeniden kükredi ve yer tekrar sarsıldı.

“Ne söylüyor?” diye sordu Elenna.

Tom, belindeki kırmızı mücevher sayesinde Avantia'nın iyi Canavarlarının söylediklerini anlayabiliyordu. Canavarın öfkeli olduğunu hissetmişti.

“Kızgın,” dedi. Arkta'yı dinlerken, iyi Canavarın hissettiklerini anlatmaya çalışıyordu. “Batı Şehri'nin altında bir yerlere hapsedilmiş. Doğru düzgün nefes alamıyor; boğuluyormuş gibi hissediyor.”

“Hemen yeraltına inip ona yardım etmeliyiz,” dedi Elenna kararlılıkla.

“Belki kuyudan aşağı inip, bizi şehre ulaştırabilecek bir yer altı tüneli aramalıyız,” dedi Tom.

Elenna başını salladı. “Kayaları yerlerinden kaldırmam gerekecek,” dedi. “Elimden geldiğince sana yardım ederim.”

Tom’un altın göğüslüğü, ona güç veriyordu. Kuyunun ağzını kapatan kayaları kuş tüyünden yapılmış yastıklar gibi kolayca kaldırdı.

Elenna ise daha küçük kayaları kaldırıyordu. Çok geçmeden kuyunun ağzını kayalardan büyük ölçüde temizlediler. Fakat kuyunun eski duvarları uzun süredir kayaların altındaydı ve şimdi de parçalanıyordu. Artık Arkta’nın sesini duyamıyorlardı.

“Bu, iyiye işaret değil,” dedi Tom.

“Batı Şehri'ne gitmeliyiz,” dedi Elenna. “Oraya varınca, bir yer altı yolu bulabileceğimize eminim.”

“Doğru,” dedi Tom. “Batı Şehri'nin altına beş adam büyüklüğünde bir devi hapsettilerse, oraya açılan dev bir kapı da olmalı, öyle değil mi?”

“Doğru!” dedi Elenna.

Dört arkadaş, birlikte Batı Şehri'ne açılan kapılara doğru ilerlediler. Fazla zamanları yoktu ve Arkta'nın hayatı tehlikedeydi...

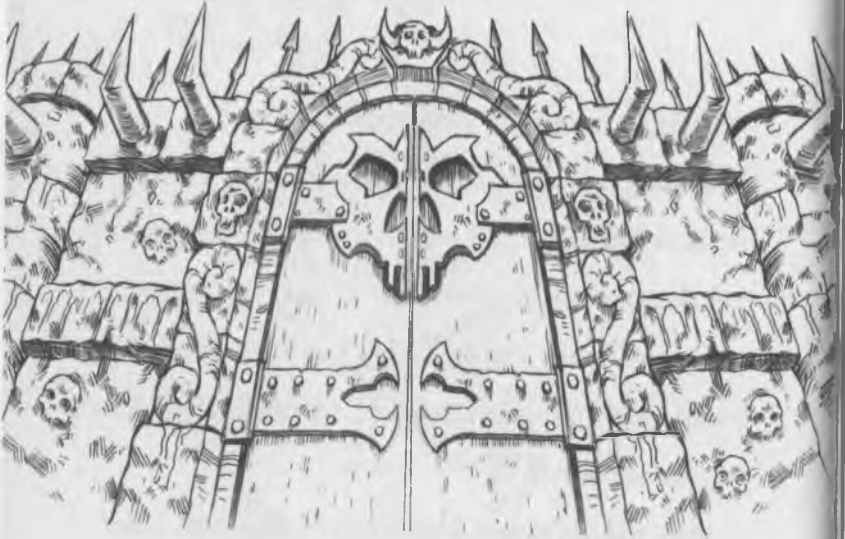
BEŞİNCİ BÖLÜM GEÇİT BEKÇİSİ

Kapılara yaklaşınca, Tom, duyularının keskinleştiğini hissetti. Etrafına bakındı. Elenna ile ikisi Gorgonia'ya vardıklarında, Malvel onları yakalayana ödül vaat etmişti. Onları yakalamak ya da öldürmek için bekleyen kim bilir kaç ödül avcısı vardı. Şehre yaklaştıkça, içinde buldukları tehlike artıyordu.

*Bizi yakalayamayacaklar, diye düşündü Tom.
Gerekirse ölene kadar savaşırız.*

Kırmızı şehir, tüm görkemiyle karşılarındaydı. Onu koruyan surlar, tepelerinde yükseliyordu ve balçıkla sıvanmıştı. Tuğlaların üzerine kafatasları yerleştirilmişti. Surların tepesinde, kırmızı güneşin altında parlayan sivri uçlu çiviler vardı. Şehrin devasa, siyah kapıları, sıkıca kapatılmıştı. Fakat etrafta muhafız yoktu.

Tom ve Elenna, sessiz kapıların önünde durduklarında, Fırtına, endişeyle yeri eşeledi.

Tom, attan indi ve etrafına bakındı. "Neden muhafız yok?" diye sordu Elenna'ya.

"Belki de bu bir tuzaktır," dedi Elenna huzursuzca.

Birden kapıların yanındaki ağaçlardan birinin arkasında, ani bir hareketlenme oldu. Kahverengi cübbeli, ince, uzun bir adam, elinde bir asa ve tek gözünü kapatan bir bantla ortaya çıktı.

Tom, onu hemen tanıdı.

"Kerlo!"

"Merhaba," diye yanıt verdi Kerlo. "İsterseniz sizi şehre sokabilirim."

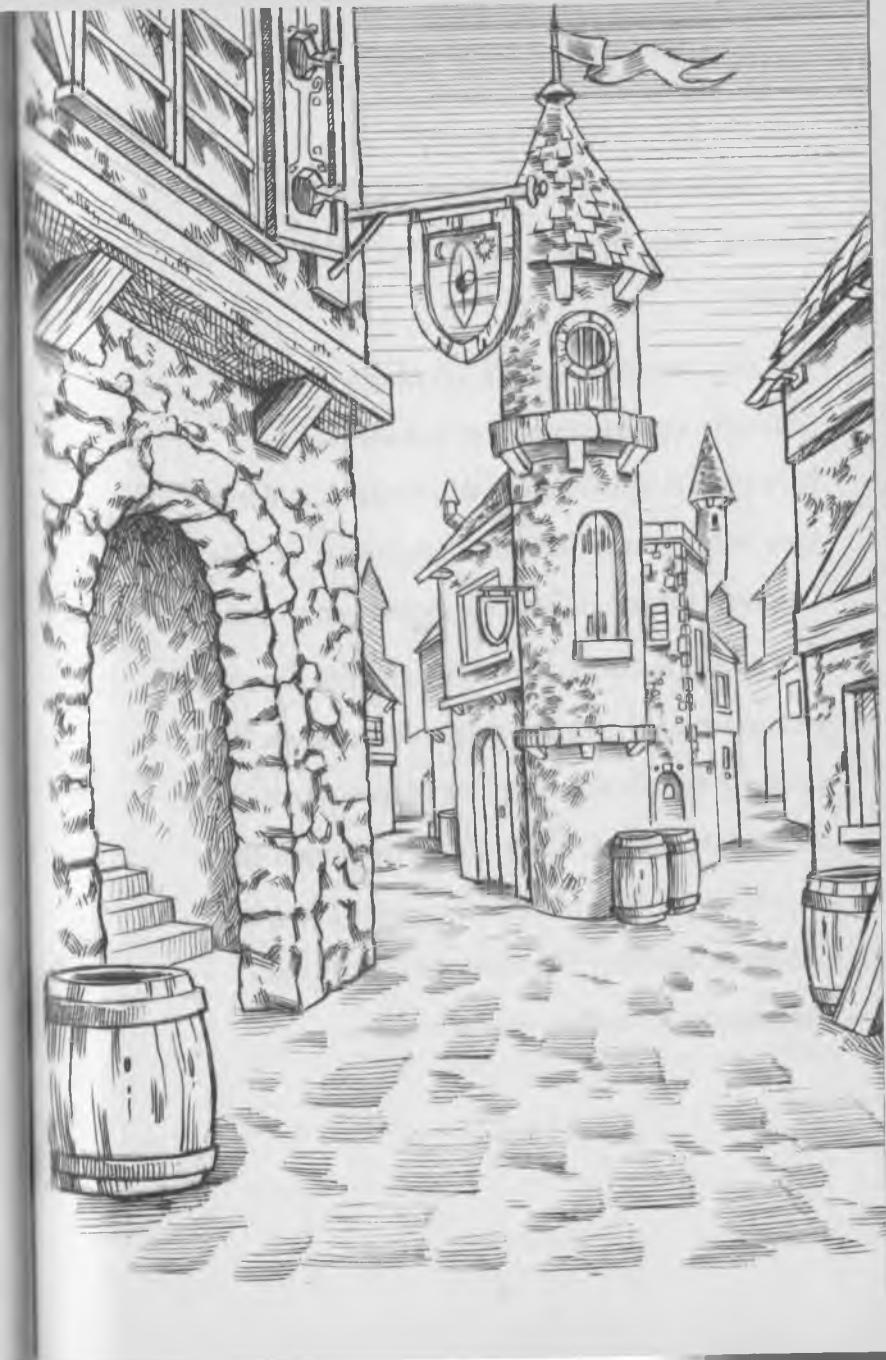
Gorgonialı bekçi, daha önce onlara birkaç kez yardım etmiş olsa da Tom, Kerlo'ya güvenebileceğinden emin değildi. Farkında

olmadan elini kılıcına attı. Elenna da okunu ve yayını hazırlamıştı.

Kerlo, üzüntüyle başını salladı. “Bana hâlâ güvenmiyorsunuz,” diye mırıldandı. “Görevinizde sizin yanınızda olmadım mı? Size yardım etmedim mi?”

“Neden bize yardım ediyorsun?” diye sordu Tom. “Bunda ne çıkarın var?”

Kerlo, tahta esasına dayandı. “Bir zamanlar iyi bir büyücüyüm,” dedi yavaşça. “Asilerin Malvel’e karşı savaşlarında onlara yardım etmeye çalıştım ama Kara Büyücü, tahmin ettiğimden daha güçlüydü. Beni, iki dünya arasında sonsuza dek geçit bekçisi olmaya mahkûm etti.” Adamın yüzü solmuştu. “Yıllardır eşiği aşamıyorum. Ailemin evine bile giremiyorum.” Bekçi bir an sustu. “İnsanın evi, onun için bir mücevher değerindedir; bunu siz de bilirsiniz. Ancak ona artık sahip olmadığınızda değerini anlarsınız.”

“Yaptıkların için teşekkürler Kerlo,” dedi Elenna. “Batı Şehri’ne girmemize yardım edecek misin?”

Kerlo, başını salladı. “İçeri girer girmez, Malvel’in şatosuna yönelmelisiniz. Şatonun bahçesinde, şehrin altındaki mezarlığa giden bir kapı bulacaksınız. Yer altı mezarlıkları, dev bir Canavarı saklamak için çok uygun yerler olabilir.”

Kerlo, ellerini kapılara doğru uzattı. Yer sarsıldı ve kapılar açıldı. İçeriye doğru yürürlerken Tom, şehrin girişinde yolun üçe ayrıldığını gördü. Tıpkı bir labirent gibiydi. Önlerindeki üç yoldan birini seçmeleri gerekiyordu ama hangisinin doğru olduğunu nereden bileceklerdi? Peki ya hata yaparlarsa... O zaman ne olacaktı?

ALTINCI BÖLÜM BATI ŞEHİRİ'NDEKİ TEHLİKE

Tom, Kerlo'ya danışmak üzere arkasına döndü. Fakat demir kapılar sessizce kapanmış ve bekçi gitmişti.

Tom, hızla düşünerek bir karara vardı ve gümüş pusulasını çıkardı. Pusulayı sağındaki yola doğru tuttu. Pusulanın ibresi, hemen *Tehlike* yazısını gösterdi. Tom pusulayı bu defa ortadaki yola doğru çevirdi. İbre, yeniden *Tehlike* yazısını göstermişti.

Tom, son olarak pusulayı en soldaki yola çevirdi.

İbre, uzunca bir süre kararsız kaldı. Tom, tam onu cebine sokmak üzereydi ki yavaşça sallanarak *Kader* yazısını gösterdi.

“Bu taraftan,” dedi Tom.

Yoldan aşağıya doğru dikkatlice yürüdüler. İki yanlarında kan kırmızısı duvarlar uzanıyordu. Tepelerindeki kırmızı güneş, siyah bulutların arkasına saklanmıştı. Etrafta hiç de iyiye işaret olmayan uzun, karanlık gölgeler uzanıyordu. Karşılarında kemerli bir yol belirdi. İki Gorgonialı muhafız, yolun iki ucunu tutmuştu. Omuzlarında silahları asılıydı. Tom ve Elenna, muhafızların ardında tuhaf görünümlü insanlarla dolu bir meydan gördüler. İnsanların bedenleri, kambur ve çarpık görünüyordu.

“Bence muhafızlara doğrudan yaklaşmalıyız,” diye fısıldadı Tom.

Elenna, başını salladı.

Fırtına'yla muhafızlara doğru ilerleyen Tom,
"Hey!" diye seslendi.

"Kim var orada?" dedi muhafızlardan biri çatlak
bir sesle.

"Biz iki gezginiz," diye yanıtladı Elenna. Tom'un
yanına gelmişti. Gümüş de onunla beraberdi.

İkinci muhafız, gözlerini kısarak Fırtına ve
Gümüş'ü süzdü. "Batı Şehri'nde ne işiniz var?" diye
sordu.

"Sakin ol," diye yanıt verdi Tom. Fırtına'nın
dizginlerini tutuyordu. "Yiyeceğe ihtiyacımız var.
Geçmemize izin verir misiniz?"

İlk muhafız, kenara çekilecekmiş gibi görünü-
yordu. Fakat o sırada ikinci muhafız, parmağını
Elenna'ya doğrulttu. Hırsla "Seni tanıyorum," dedi.
"Malvel sizi arıyor. Resimlerinizin bulunduğu afiş-
leri tüm şehre astılar!"

Oyun, sona ermişti. Tom, altın çizmelerinin gücünü kullanarak zıpladı ve muhafızları, enselerinden tutup kafalarını birbirine tokuşturdu. KÜT! diye bir ses çıktı ve muhafızlar, bayılıp yere yığıldılar.

“Üniformalarını alalım,” dedi Elenna etrafına bakıp. “Yüzlerimizi pelerinle gizleyebiliriz.”

Hemen muhafızların üniformalarını çıkarıp, kendi üzerlerine geçirdiler. Yüzlerini üniformaların

kapüşonlarıyla gizleyerek, kimsenin onları görmediğinden emin olduklarında, yanlarında Fırtına ve Gümüş'le şehre girdiler.

Şehir meydanı, insana pek benzemeyen yaratıklarla doluydu. Bu yaratıkların gözleri sarıydı ve saçları yer yer dökülmüştü. Yüzleri yara bere ve leke içindeydi. Dişleri ise siyah ve sivriydi. Tom, yaratıkların ellerinin pençelere benzediğini fark ettiğinde tüyleri diken diken oldu.

Tom ve Elenka, başlarını önlerine eğip Fırtına ve Gümüş'ü sıkıca tutarak siyah, yağlı kaldırımlarda yürümeye başladılar.

Malvel'in şatosunu görmemek, olanaksızdı. Hemen uzakta, şehrin sınırında yükseliyordu. Şatonun kulelerinin yükseldiği kırmızı gökyüzünde kertenkele diline benzeyen, siyah şimşekler çakıyordu. Tom, şatoyu görür görmez Gorgonia'daki tüm kötülüğün kaynağının orası olduğunu anlamıştı.

Şatoya doğru giden tek yol, şehrin tam ortasından geçiyordu. Tom, pelerinlerin onları şatoya varıncaya kadar saklayacağını umuyordu. Şehrin yapış yapış duvarlarına asılmış "CANLI ARANIYORLAR" yazılı afişlerde Elenna ile kendi yüzünü gördü.

"Burada pek takas ya da ticaret yapılmıyor galiba," diye fısıldadı Elenna hızla meydandan geçerlerken.

Tom, başını salladı. Batı Şehri sakinleri, ticaret yapmaktansa kavga etmeyi ya da tartışmayı tercih ediyorlardı. Birileri, meydana bağırıp çağırıyordu.

Tom ve Elenna yanlarından geçerken, iki adam arasında bir kavga başladı.

“Paramı ver!” diye bağırdı üstünde yırtık pırtık bir kürk olanı. “Bunlar hakiki tilki kürkü!”

“Tilki kürkü mü?” diye bağırdı karşısındaki. “Daha çok kedi kürküne benziyor. Benden para falan alamazsın!”

Birdenbire havada yumruklar ve tekmeler uçuşmaya başladı. Tom ve Elenna, kendilerini güçlkle bir kenara atabilmişlerdi. Gümüş ise o kadar şanslı değildi. Kürk tüccarının kaba saba çizmelerinden birinin tabanı kaburgalarına çarpınca, kurt acıyla inledi.

“Gümüş!” diye bağırdı Elenna. Hiç düşünmeden kurdun yanına koştu ve diz çöktü. O sırada pelerininin kapüşonu açıldı ve yüzü görüldü.

Kalabalıkta aniden heyecan dolu bir dalgalanma oldu, herkes onları tanımıştı.

Adam Blade

“Avantialılar!” diye haykırdılar.

“Elenna!” diye bağırdı Tom. O sırada kendi kapüşonu da sıyrıldı.

“Kim olduğumuzu biliyorlar! Koş!”

YEDİNCİ BÖLÜM MALVEL'İN ŞATOSU

Gorgonialılardan oluşan kalabalık, Tom ve Elenna'ya doğru atıldı. Derisi yüzülmüş kollarını öne doğru uzatmışlar, yumruklarını sıkmışlardı. Tom, süper gücüyle saldırganlardan birini oyuncak bebekmişçesine bir kenara fırlattı.

Kızgın kalabalığı yarararak meydana doğru kendisine yol açtı. Elenna, Fırtına'nın sırtına atladı ve at, onları kısıtırmaya çalışan kalabalığı

toynaklarıyla uzaklaştırdı. Elenna yanında Gümüş'le, Fırtına'nın sırtında dörtnala ilerliyordu. Gümüş, yollarını kesmeye çalışan Gorgonialıların ayak bileklerini ısırıyordu.

Tom, kılıcını kaptı ve karşısındakileri uyarmak için sağı sola savurdu. O sırada Elenna, Fırtına'nın sırtında Tom'un yanına yaklaştı ve çocuk, atın yelesini yakalayarak kendisini yukarı çekmeyi başardı. Saldırganlardan kaçarak şatoya doğru ilerlediler. Fırtına koşarken, siyah kuyruğı havada ipek gibi savruluyordu ve Gümüş, yanlarında gri bir gölge gibi hızla ilerliyordu.

Şatoya yaklaşınca Tom, kapılarda kaç muhafız olduğunu görmek için etrafı kontrol etti. Fakat gördükleri, hoşuna gitmemişti. Kapıda iki muhafız nöbet tutuyordu. Bellerinde çeşitli silahlar vardı ve her biri, elinde kötölükle doluymuş gibi görünen birer kılıç tutuyordu.

Elenna, muhafızlara görünmemeye çalışarak, Fırtına'yı şatonun duvarlarının dibindeki ağaçlara doğru sürdü.

“Onları asla geçemeyiz,” dedi Tom. “Farklı bir yol bulması için gölgemi yollayacağım.”

“İyi fikir,” diyen Elenna, Fırtına'nın sırtından yere atladı.

Tom, Gorgon Köpeği Kaymon'u yendikten sonra beyaz bir mücevher kazanmıştı ve gölgesini kendisinden uzağa yollayabiliyordu. Fakat Tom, gölgesinden ayrı olduğunda kımıldayamıyordu.

Tom ve Elenna, şatoyu rahatça görebilecekleri bir kayaya oturdular.

“Git gölge,” diye emretti Tom. “Malvel'in şatosuna giden bir yol bul.”

Gölge, kayaların üstünden atlayıp ağaçların arasından geçti ve şatonun duvarlarına ulaştı.

İncecik, siyah parmaklarıyla duvarları yoklayarak içeri girebilecekleri bir yarık aradı.

“Bir şey var mı?” diye fısıldadı Elenna, Tom’a.

“Henüz yok,” dedi Tom. Hareketsiz duruyordu.

Muhafızların sesleri, Tom’un gölgesinin durduğu yere doğru yaklaşıyordu. Tom, gölgesinin kulakları sayesinde onların tartışıklarını duyabiliyordu.

“Ben gidiyorum,” diyordu muhafızlardan biri.

“Sen ne istiyorsan onu yap.”

“Ama...”

“Nöbetimiz sona erdi,” dedi ilk muhafız sabırsızca. “Sonraki nöbetin muhafızları gelmezse ne olacak?”

“Onlar gelene kadar burada beklemek zorundayız...”

İlk muhafız homurdandı. “İstedığın kadar bekle

sen. Benim yapacak daha önemli işlerim var.”

Tom, gölgesinin gözlerinden ilk muhafızın şehre doğru ilerlediğini gördü. Bu kadar şanslı olduklarına inanamıyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra, ikinci muhafız da onu izledi. Kapıdan giriş, artık serbestti.

Tom, hemen gölgesini geri çağırdı.

“İşte beklediğimiz fırsat,” dedi Elenna’ya.

Fırtına'nın sırtına atladı ve ardından elini uzatıp, arkadaşını da yanına çekti. “Çabuk olmalıyız. Diğer muhafızlar birazdan gelir.”

Fırtına, ağaçların arasından çıktı ve şatonun kapısından dörtnala geçerek bahçeye yöneldi. Gümüş de arkasından geliyordu.

Tom ve Elenna, attan inip endişeyle etraflarını süzdüler. Malvel'in şatosu, cilalı siyah taşlarla döşenmişti. Taşların üzerinden, nabız gibi atan kırmızı çizgiler geçiyordu.

Kerlo'nun sözünü ettiği kapıyı görmemek olanaksızdı. Kapı o kadar büyüktü ki bahçenin yarısından fazlasını kaplıyordu.

“Tam bir devin sığacağı büyüklükte,” dedi Elenna üzüntüyle.

“Malvel, Arkta’yı buradan aşağı indirmiş olmalı,” dedi Tom. Kapının önündeki dev halkaya doğru yürümeye koyuldu. “Onu başka türlü yer altına götüremezdi.”

Fırtına kişneyince, Tom atına baktı. “Fırtına ve Gümüş’ü de yanımıza almalıyız,” dedi. “Onları geride bırakmak çok riskli. Diğer muhafızlar yakında gelirler.”

Tom, eğilip halkayı kavradı ve çekti.

Altın zırhın ona verdiği süper güçle halkayı kolaylıkla çevirdi ve kapı, hafifçe gıcırdayarak açıldı. Karşısına dev bir delik çıkmıştı. Nemli basamaklar, karanlığa doğru iniyordu.

Akrep Adam İğne

Tom, dev kapıyı omuz hizasına kadar kaldırdı ve bir an durdu. Kapıyı o şekilde tutmak, tüm gücünü tüketiyordu.

“Kapıyı havaya kaldırıp, onun tamamen açılmasını sağlayacağım,” dedi Elenna’ya. “Fırtına ve Gümüş’ü kenara çek.”

“Çok ses çıkarmış olmaz mısınız?” diye sordu Elenna, Fırtına ve Gümüş’ü geriye doğru çekerek. “Muhafızlar, sesi duyup gelebilirler.”

“Başka şansımız yok,” dedi Tom, kapıyı havaya kaldırırken. “Aşağıya inip Arkta’yı bulmalıyız.”

Kapıyı kaldırıp, korkunç bir gürültüyle öte yana devirdi.

Tom, şatodan alarm verildiğini duyabiliyordu. Elenna’ya “Aşağıya inelim!” diye seslenerek Fırtına’nın dizginlerini kavradı. “Muhafızlar geliyor!”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MEZARLAR

Karanlık merdivenin basamaklarından koşa koşa tünele doğru indiler. Tom, kapının iç kısmındaki, halattan yapılmış düğümlere asıldı. Kapı gıcırdayıp tıkırdayarak yavaşça yerden kalktı ve eski yerine oturdu. Tom, Elenna ve arkadaşları karanlıkta çömeldiler ve muhafızların bahçeye koşuşturmasını dinlediler. Sesleri, kapının ardından duyuluyordu.

“O gürültü de neydi?” dedi biri. “Bir an efendimizin şatosu yıkılıyor sandım.”

“Kapının sesine benziyordu,” dedi başka biri.

Tom, nefesini tutmuştu. Muhafızlar, yeraltında birilerinin olduğunu fark ederlerse ne yapacaklardı?

Üçüncü bir muhafız, arkadaşlarıyla alay etti. “Bu kapıyı açmak için bir sürü adam ve efendimizin o güçlü atlarından gerekir. O sesleri çıkaran, eminim aşağıdaki devdi.”

Tom, Arkta’dan bahsedilince, Elenna’nın gerildiğini hissetti.

“Yakında bizi daha fazla rahatsız edemeyecek,” dedi dördüncü bir ses. “Haydi. Gürültünün kaynağını bulmalıyız. Şatonun dış duvarlarını kontrol edelim, belki bir şeyler yıkılmıştır.”

Tom, muhafızların uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Etraf sessizliğe boğulunca “Arkta’dan söz ederken ne demek istediler?” diye sordu Elenna.

“Bilmiyorum ama zamanımız azalıyor,” dedi Tom. “Harekete geçmeliyiz.”

Tünele baktı. Yanan meşalelerle aydınlatılmış tek bir yol görünüyordu yalnızca. Duvarlar pütür pütürdü ve yere sular damlıyordu.

Tom, Elenna ve hayvan dostları, dolambaçlı yolda ilerlediler. Her adımda, yerin daha da altına iniyor gibiydiler. Tünelin duvarları, giderek düzleşiyordu. Tom, duvarlarda mezarların bulunduğunu görünce ürperdi. Kerlo’nun sözlerini hatırladı. Bunlar, yer altı mezarlıklarıydı. Batı Şehri’ndeki Gorgonialılar, ölülerini bu mezarlara gömüyorlardı.

Tünelden geçerken, titreyen meşalelerin ışığında mezarların üzerindeki yazıları okumaktan kendini alamıyordu: Memnon, Arantis, Crestar, Zeropes...

Taladon.

Tom, üstünde babasının ismi yazan mezarın önünde donup kalmıştı. Boğazı düğümlenmişti. Taladon ölmemişti. Malvel'in esiriydi. Öyle değil mi?

"Tom?" diyen Elenna döndü ve çocuğun, önünde durduğu siyah mezarın yanına gitti. Fırtına'nın dizginlerini sıkıca tutuyordu ve Gümüş, gözleri meşalenin yanan alevinde parlayarak onu bekliyordu.

"Ne oldu?"

"Bu mezarı açmak zorundayım Elenna," dedi Tom kılıcını çekerek.

"Zamanımız yok Tom," dedi Elenna ve onu kolundan çekti. "Arkta'yı kurtarmalıyız."

Tom, kendisini Elenna'nın elinden kurtardı. Babası, tam karşısında yatıyor olabilirdi! Bir adım geri çekildi ve kılıcının kabzasını mezara vurdu.

Taş çatlamıştı. Tom, mezar açılana kadar kılıcını taşa vurmaya devam etti, nihayet mezarda siyah bir yarık açıldı. Mezarın içinde hiçbir şey yoktu, hiç kullanılmamıştı.

Elenna, Tom'un kolunu yakalayıp "Acele etmeliyiz!" dedi.

Tom, tam ona yanıt veriyordu ki kemerindeki kırmızı mücevher parlamaya başladı ve zihni

birden Arkta'nın sesiyle doldu. İyi Canavar, ona bir kez daha nefes almakta güçlük çektiğini söylüyordu. Tom döndü ve tünele baktı. Birden her şeyi anladı. Arkta, diri diri bu mezarlardan birine gömülmüştü!

Tom, pişman olmuştu. Neden Taladon'un mezarını açmak için durmuştu ki? Bu, bencilce bir hareketti ve Arkta'nın hayatı, artık gerçekten tehlikede idi. Tom, Arkta'yı kurtarmakta çok geç kalırlarsa kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu!

"Arkta gerçekten tehlikede," dedi Elenna'ya.

"Gitmeliyim."

"O zaman acele et, biz sana yetişiriz," dedi Elenna.

Tom, tünelde koşmaya başladı. Altın bacak zırhının ona verdiği hızı kullanıyordu. Arkadaşları geride kalmıştı. Etrafındaki duvarlar bulanıklaştı, tünel birden açılmıştı. Tom durdu. Alçak duvarlı

bir yer altı odasıydı. Taştan bir dağa benzeyen devasa bir duvar, odanın ortasında duruyordu. Mezarın üstüne bir isim kazınmıştı.

Arkta.

Tom'un başına bir ağrı saplandı. Arkta'nın giderek zayıf düştüğünü hissedebiliyordu. Kaybedilecek vakit yoktu. Kılıcını kınından çıkardı ve mezara vurmaya başladı. Çeliğin sesi, odanın içinde yankılanıyordu. Ancak bu mezarın taşı, Taladon'unkinden daha kalındı ve Tom, üstün güçlerine rağmen mezarı bir türlü açamıyordu.

Ardından mezarın üstünde bir yarık gördü. Oraya ulaşabilirse, kılıcını yarığa saplayıp mezarı açmayı deneyebilirdi. Tom, hızla akıl yürüttü. Altın çizmeler, çok yükseğe sıçramasını sağlıyordu. Dizlerini kırıp, olabildiğince yukarı zıpladı ve mezarın tepesindeki taşın üstüne indi. Sonra kılıcını çekip, mezarı açmaya çalıştı.

Mezar, oldukça yavaş bir şekilde açılmaya başladı. Tom, mezarı açmaya çalışırken tüm gücünü harcıyor, alnından ter damlaları süzülüyordu. Nihayet mezarın içini görebilecek kadar taşı aralamayı başarmıştı.

Arkta, mezarın içinde baygın yatıyordu. Dev gözü kapalıydı. Kesik kesik nefes alıyordu. Tom, devin iki demir zincirle bağlanmış olduğunu gördü.

Taşı tüm gücüyle iterek mezarı açmayı başardı ve tabutun yanı başında durdu. Kılıcını kaldırdı ve Arkta'nın zincirlerinin üstüne indirdi. Kılıç zincire zarar vermemiş, darbeden gelen titreşim, Tom'un koluna yayılmıştı. Zincirleri kırmayı tekrar tekrar denedi ama bir süre sonra zincirlerin sihirli olduğunu ve kırılmayacaklarını anladı. Tom, ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Arkta'yı nasıl kurtaracaktı?

O sırada Fırtına, Elenna ve Gümüş, tünelden geçerek yanına geldiler.

“Yapamıyorum Elenna!” dedi Tom ter içindeki başını sallayarak. “Kılıcım, zincirleri kırabilecek kadar güçlü değil.”

“Umudunu kaybetme Tom!” dedi Elenna. “Altın zinciri hatırla. Kalbine cesaret veriyor. Kendine inanmalısın! Yapabileceğine inanmalısın!”

Tom, kılıcını tekrar başının üstüne kaldırdı. Gözlerini kapatıp tüm dikkatini ona verdi. Altın zırhın sihrinin bedenine yayıldığını hissedebiliyordu. Haykırarak kılıcını indirdi ve zincirlerden birini kırmayı başardı. Zincir, Arkta'nın vücudundan bir yılan gibi uzaklaştı. Devin gözü açıldı.

“Bir kere daha ve sonra özgürsün!” dedi Tom ve kılıcını ikinci kez kaldırdı.

Ama Tom kılıcını indirmeden, odanın duvarına simsiyah, korkunç bir kuyruk çarptı...

İğne ydi bu!

DOKUZUNCU BÖLÜM

TUZAK!

Tom, kılıcını sıkıca kavradı; savaşmaya hazırdı. Akrep-Adam, şimdi kendisini iyice göstermişti. Tom, onu nasıl da unutmuştu? Malvel, İğne'yi Arkta'ya muhafızlık yapması için yollamıştı. Tom, onunla dövüşmek zorundaydı. Bundan kaçış yoktu.

İğne, gözlerini Tom'a dikerek odada hızla ilerlemeye başladı.

Havaya kaldırıldığı kıskaçlarını şaklattı.

Kıskaçların sesi, taş duvarlarda yankılandı.

“Nihayet,” dedi İğne. Sesi, artık Seth’inkine hiç benzemiyordu. “Sebepe olduğun şeylerin bedelini ödeyeceksin.”

Tom, Malvel’in son Canavarını yenmek için fazladan güce ihtiyacı olduğunu biliyordu. Her şey buna bağlıydı.

Mezarın tepesine çıktı ve havaya sıçrayarak İğne’nin sırtına indi. Canavar, kükreyerek kuyruğunu savurdu. Kuyruğun ucundaki mor mücevher, az kalsın Tom’un gözüne çarpıyordu.

İğne, olağanüstü bir hızla döndü. Dengesini kaybeden Tom yere düştü. Sırtından kalkanını aldı ve dev bir kıskaç ona doğru yaklaşırken kalkanını başının üstüne kaldırdı. Kıskaç, tahta kalkanın ucunu sanki yumuşacık bir şeyi koparırcasına kaptı.

“Buraya İğne!” diye seslendi Elenna. Okunu ve yayını hazırlarken, Canavarın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

“Uzak dur küçük kız,” dedi İğne sert bir sesle.
“Bu, senin savaşın değil.”

“Tom’la savaşıyorsan, benimle de savaşıyorsun demektir,” diyen Elenna, İğne’ye doğru bir ok fırlattı. Ok, Canavar’ın karnına çarptı, ama İğne’nin bedeni zırh gibi sertti. Ok, çarptığı yerden sekerek yere düştü. İğne, öfkeyle kükreyerek Elenna’ya döndü.

Tom, sendeleyerek ayağa kalktı. Arkadaşını korumak istiyordu ama Gümüş çoktan yetişmiş, İğne’nin bacaklarına saldırmaya başlamıştı. Fırtına da dörtnala gelmiş ve şaha kalkmıştı.

İğne, Fırtına’nın yelesine yönelttiği kıskaçlarını bir makas gibi açıp kapıyordu.

Arkadaşlarının Canavarla cesurca savaştığını gören Tom’un içi, gururla doldu. O anda mezardan

bir ses geldiğini duydu. Arkta, ikinci zincirden kurtulmaya çalışıyordu. Gücünü yeniden kazanmaya başlamıştı! Tom, kılıcını sıkıca kavradı; iyi Canavarı serbest bırakmadan önce İğne'yle başa çıkması gerektiğini biliyordu.

Tom, Fırtına ve Gümüş'ü Akrep-Adam'dan uzaklaştırdı. O sırada Elenna bir ok daha attı. Bu sefer ok, İğne'nin hâlâ bir insaninkine benzeyen, yumuşak boynuna saplanmıştı. İğne, çığlık atarak oku tuttu ve çıkarmaya çalıştı. Tom'un beklediği fırsat doğmuştu. Kılıcını kaldırdı ve ileri atıldı. İğne'nin kalbine saldıracaktı.

Fakat Tom, Canavarın güçlü kuyruğunu hesaba katmamıştı. Kuyruk, şimşek gibi ona doğru savruldu. Tom, son anda kaçmayı başardı ama kuyruğun ucu, yanağında derin bir kesik bırakmıştı.

Çocuk, yüzünden aşağı akan sıcak kanı hissetti.

Başını kaldırınca, İğne'nin kuyruğunun yeniden ona doğru savrulduğunu gördü. Öfkeyle kılıcını savurdu ve kuyruğun ucunu kesiverdi!

İğne, bir feryat kopardı. Kuyruğunun ucu, odanın diğer tarafına uçmuş ve etrafa siyah kanlar saçarak yere düşmüştü. Mor mücevher, saplı olduğu yerden çıktı ve odanın zemininde Elenna'ya

doğru yuvarlandı. Elenna, eğilip mücevheri aldı ve zafer kazanmış gibi Tom'a baktı. Nihayet son mücevheri de almışlardı!

Tom, Arkta'nın kendisini hâlâ ikinci zincirden kurtarmaya çalıştığını duyabiliyordu. İğne ise acıdan deliye dönmüş bir halde Elenna'ya yönelmişti. Tom, Canavarın yaralı kuyruğunu geçmeye çalıştı ama kuyruk hâlâ çok güçlüydü ve her seferinde onu düşürüyordu.

Birdenbire mezardan bir çatırtı yükseldi.

Tom dönerek "Arkta!" diye bağırdı neşeyle. "Özgürsün!"

Dev, kendisini ikinci zincirden kurtarmayı başarmıştı. Yeri göğü inleyen bir kükremeyele ayağa kalktı ve göğsünü yumrukladı.

Arkta'nın başı tavana değiyor, odanın sarsılan duvarlarından kaya parçacıkları dökülüyordu. Dev, yeniden kükredi. İttiği mezar, büyük bir

Akrep Adam İğne

gümbürtüyle yere düştü. Odanın temelleri sarsılıyordu, duvardan büyük bir taş düştü. Arkta'nın dev gövdesi hareket ettikçe, mezarlar sarsılıyordu. Odanın başlarına çökmesi, an meselesiydi!

İğne, homurdanarak Elenna'dan uzaklaştı. Bir an gözleriyle yıkılmak üzere olan odayı inceledi, ardından kapıya ulaşmak için tünele girdi.

Arkta, yüksek sesle bağırarak kollarını kaldırdı. Tom, Canavarın özgür kaldığı için sevindiğini biliyordu. Giderek yere daha çok taş düşüyordu.

Tom, "Kaybedecek zamanımız kalmadı!" diye seslendi Elenna'ya. "İğne'yi takip etmeliyiz ve burası tepemize çökmeden, bu tünellerden birinden kaçmalıyız!"

Tam yanı başına düşen bir kayadan son anda kurtulan Tom, Fırtına'nın yelesini kavradı ve kendisini atın sırtına çekti. Elenna da arkasına bindi. İğne'nin ardından tünelde dörtnala ilerlemeye başladılar. Arkta da yanında Gümüş'le onları takip ediyordu.

Tom, Fırtına'yı sürerken üzerlerine düşen

taşlardan kaçmaya çalışıyordu. Mezarlar paramparça oluyor, Fırtına'nın yoluna kemikler sığıyordu. Tom, dik bir geçide saptı. Titreşen ışığın altında İğne'nin yere damlamış, siyah kanını görebiliyordu. İğne'yi kapıya ulaşmadan yakalamaları gerektiğini biliyordu. Canavarın onları yıkılan odaya hapsetmek istediğine emindi. Tom, kendisine İğne'nin oldukça kan kaybetmiş olduğunu ve giderek zayıf düştüğünü hatırlattı. Onu durdurmanın zamanı gelmişti.

Tünel, düzleşmişti. Tom, İğne'nin kapıya ulaşan merdivenleri tırmanmaya başladığını gördü. Canavar, kalan azıcık gücüyle kapıyı açtı ve kendisini dışarı attı.

Tom, hemen Fırtına'nın sırtından inerek ileriye doğru atıldı.

Fakat artık çok geçti. Akrep-Adam, kapıyı büyük

bir gürültüyle üzerlerine kapatmıştı. Mezarları aydınlatan meşaleler de sönmüştü.

Arkta, Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, karanlığın içinde öylece kalakalmışlardı.

ONUNCU BÖLÜM

MOR SİS

Tom, başının üzerinde sesler duydu. İğne, muhafızlara kapıyı Malvel'in sihirli zincirleriyle kapatmalarını söylüyordu. Kapının zincirlenmeye başladığını duydular.

“Kapıyı açmaya çalışacağım,” dedi Tom. Merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı.

“İyi şanslar,” dedi Elenna endişeyle.

Tom, tüm gücüyle kapıyı açmaya çalıştı. Ama altın zırhın sihri bile işe yaramıyordu.

Ardından Arkta kükredi ve ona yardım etmek için merdivenleri çıkmaya başladı. Tom ve dağ trolü, tüm güçleriyle kapıyı ittiler.

“Çabuk ol Tom,” dedi Elenna. “Bu oda her an yıkılabilir.”

“İşe yaramıyor,” dedi Tom. Ter içinde kalmıştı, umudunu yitirmek üzereydi. “Malvel’in kapıyı tutan zincirlere yaptığı büyü, Arkta ile ikimiz için oldukça güçlü.”

Tom, dağ devinin sıkıntı içinde olduğunu hissediyordu.

“Ne yapacağız?” diye soran Elenna’nın sesi titriyordu. “Başka bir çıkış olmalı.”

Ayaklarının altındaki zemin titredi. Tünelin duvarları, her an yıkılacakmış gibi sarsılıyordu. O an Tom, Avantiadaki evinde olmayı o kadar çok isterdi ki.

Kerlo’nun sözleri, birdenbire zihninde

yankılandı. “İnsanın evi onun için bir mücevherdir.” demişti bekçi. “Ama değerini artık ona sahip olmadığınızda anlarsınız.” Bekçi, ona bir ipucu mu vermeye çalışmıştı?

“İğne’nin mücevheri hâlâ sende mi Elenna?” diye sordu Tom. Merdivenleri bırakıp, tüneldeki arkadaşına yöneldi.

Elenna, cebinden mücevheri çıkarınca, etrafa mor bir ışık yayıldı. Tom, onu dikkatle aldı ve önünde tuttu. Işık, bir nabız atışı gibi yanıp sönmeye başladı. Tom, elinin boşlukta ilerlediğini hissetti; eli, mücevherin ona verdiği bir hisle taş duvara bir geçit çiziyordu. Tom, mücevherin onları tünelden çıkaracak sihirli bir geçit açtığını fark etti. Çok sevinmişti.

Tom, yukarıda Malvel’in şatosunun çatırdadığını duyabiliyordu. Yıkılan mezarlar, şatonun temellerini sarsmış olmalıydı.

“Yakınımda durun,” dedi. Yukarıdan taşlar düşüp duruyordu.

Eli, hâlâ hareket ediyordu. Mücevher, yeni geçidi çizmeyi bitirmek üzereydi. Karanlık, keskin

bir çizgiyle aydınlanmaya başlamıştı. Yeni açılmış geçidin ardında, mor bir sis vardı.

“Tom,” dedi Elenna. Gözleri heyecanla parlarken, Tom’un elini sıktı. “Sence bu geçit bizi Avantia’ya, evimize geri götürecektir mi?”

“Umarım,” diyen Tom, sevgili yuvasının yalnızca bir adım uzakta olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu aslında.

Zihninde Arkta’yı çağırdı ve iyi Canavara geçitten geçerek onları izlemesini söyledi. Ardından Fırtına’nın dizginlerini kavradı. Elenna da Gümüş’ü tutmuştu. Birlikte mor sise daldılar.

İçine girdikleri boşluk uzadı. Tom, fırıl fırıl döndüğünü hissediyordu. Etrafında parlak ışıklar yanıp sönüyordu.

Kerlo’nun “Güle güle Tom ve Elenna, güle güle...” diyen sesi, boşlukta yankılanıyordu.

Tom, tam bekçiye teşekkür etmek için ağzını açmıştı ki öfke dolu, korkunç bir çığlık duyuldu. Bu

ses, Malvel'e aitti.

“Daha son numaramı görmedin Tom!” diye bağırdı Malvel. “Ben kazanacağım!”

Fakat Malvel konuşmasını bitirir bitirmez bir çığlık kopardı. Tom çatırdayan ve düşen kayaların sesinden başka bir ses duyamamıştı.

Arkta'nın varlığını hissedebiliyordu fakat bir süre sonra dev, ortadan kayboldu. Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, kendilerini Kral Hugo'nun saraydaki salonunda buldular. Kral ve Büyücü Aduro, heyecanla onları bekliyordu.

“Evinize hoş geldiniz,” diyerek gülümsedi Aduro. Onları selamlamak için ellerini uzattı. “Başaracağını biliyordum Tom. Tebrikler! Malvel'i bir kez daha yenilgiye uğrattın. Ayrıca yeterince net görememiş olsam da sanırım kötü büyücü, kendi şatosunun kalıntılarının altında kaldı.”

Tom, Aduro'yu kucaklarken içi huzurla dolmuştu. Ama birden paniğe kapıldı. Arkta

neredeydi? Acaba dev, bir şekilde Gorgonia'da mı kalmıştı?

“Arkta, evine, yani dağlara döndü,” dedi Kral Hugo. Tom’un endişesini sezmişti. Tahtından kalktı. “Aferin Tom. Sen Avantia’nın en büyük kahramanısın.”

Tom, başını eğdi. Kral, yardımları için Elenna’ya teşekkür ederken çocuk, salonun pencerelerinin birinden dışarı baktı. Gökyüzü masmaviydi. Güneş, sarayın etrafındaki yeşil vadilerin ardından yavaşça yükseliyordu. Uzaklardaki evlerin çatılarında rengârenk bayraklar dalgalanıyordu. Gorgonia’nın kırmızı sisinden sonsuza dek kurtulmuşlardı.

“Onunuza büyük salonda bir ziyafet veriyoruz,” dedi Kral Hugo. Sırayla Fırtına ve Gümüş’ün başlarını okşadı. “Avantia, kahramanlarını karşılamak için sabırsızlanıyor.”

O sırada içeriye üniformalı bir uşak girdi. Fırtına’nın sırtına yumuşak, yün bir battaniye

örttü ve atı yemek ile yumuşacık samanlarla dolu bir ahıra götürdü. Tom, elindeki mor mücevhere bakıyordu. Onu kemerine taktı. Altı mücevher de pırıl pırıl parlıyor, odayı ışık ve güçle dolduruyordu. Diğerleri de hayranlıkla mücevherlere bakıyordu.

Kral Hugo, elini Tom'un omzuna atıp Aduro, Elenna ve Gümüş'ün yanına yürüdü. Birlikte sarayın kapısından çıkıp, kutlamaların yapıldığı büyük salona indiler. Açık renk takımlar giymiş hizmetkârlar üzerleri yemek tabaklarıyla dolu tepsiler taşıyor, müzisyenler çalgılarını akort ediyorlardı. Avantia yurttaşları en güzel giysilerini giymiş, sarayın kapılarından geçiyorlardı. Neşeli sohbetler ve kahkahalar her yanı doldurmuştu.

Tom, Kral Hugo ve Elenna'nın arasındaki yerini aldı. Akli, Malvel ve Canavara dönüşen Seth'e takılmıştı. Onlara ne olmuştu? Gerçekten şatonun duvarlarının altında mı kalmışlardı? Ardından

Avantia'ya kaçmalarına yardım eden Odora'yı ve Gorgonialı asileri düşündü. Onlar neredeydi şimdi?

Aklındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak Elenna'ya döndü ve bardağını kaldırdı. "Bir görevimizi daha tamamlamış olmamızın şerefine," dedi Tom. "Sen olmasan başaramazdım Elenna."

Elenna, bardağını Tom'unkiyle tokuşturdu ve diğer eliyle de ayaklarının dibinde oturan Gümüş'e birkaç tavuk parçası attı. "Bir şey değil Tom," dedi neşeyle. Ardından arkadaşının yüzündeki ciddi ifadeyi fark etti. "Ama sen neden gülümsemiyorsun? Malvel sonunda gitti ve biz kazandık!"

Tom, içeceğini yudumlayarak arkadaşına gülümsedi. Bugün gülümsemek için kendisine izin vermişti. Fakat Malvel'in yok olup olmadığını onlara yalnızca zaman gösterebilirdi!

Canavar Peşinde serisi,
Avantia'nın Tılsımı kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda
ÖLÜM-GETİREN NIKSA

Yalnızca Tom, Hayalet Canavarları
yenip babasını kurtarabilir...

GİRİŞ

Çiftçi Gretlin, buğday tarlasının hemen yanında duruyordu. İki gün önce, bel uzunluğundaki buğdaylar, güneş ışığının altında pırıl pırıl parlıyordu. Şimdi ise neredeyse siyaha dönük, gri bir renk almışlardı ve küflü bir koku salıyorlardı.

“Bu durum, ürünlerin yandığı zamandan bile daha kötü,” diye mırıldandı Gretlin. “Errinel yine tehdit altında mı acaba?”

Gretlin, gri renkli çürük sapları bir kenara iterek tarlaya daldı. Umutsuzca bu korkunç felaketten etkilenmemiş buğday kalmış mı diye bakıyordu. Arazinin öte yanındaki buğdaylar hâlâ altın rengindeydi ama ürünlerinin büyük bir kısmı çürümüştü.

Sabah güneşinin parlak ışınları, yerdeki bir şeyi aydınlatınca Gretlin durdu. Ellerini gözlerine siper eden çiftçi eğildi ve yarısına dek toprağa gömülmüş olan garip bir metal nesne gördü.

Onu almak için uzanınca, etrafta rüzgâr olmamasına rağmen buğdaylar hışırdadı.

Saplar önce bükülüp, sonra onlarca kol onları çekiyormuşçasına gibi ileri fırladılar.

Şaşırın Gretlin, metal nesneden uzaklaştı. Buğdaylardan biri tıslayarak çiftçiye doğru saldırdı. “Bu şey canlı!” diye fısıldadı adam ve kaçmak için arkasını döndü.

Kıvrılan buğday sapları arasında kendisine yol almaya çalışırken rüzgârın, kulağına çaldığı bir ses onu durdurdu. Ellerini kulaklarına bastırdı, kulak zarı patlayacak gibi oldu.

Gretlin, sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına baktı ve buğday tarlasının öte ucunda bir kadın gördü. Kadının bulunduğu yerde buğdaylar uzun ve güçlüydü. İnce yapılı, uzun sarı saçlı kadın, çiftçiye doğru yürüdükçe, üstündeki kırmızı ipekten cübbesi dalgalanıyordu. Kadın, buğdayların üzerine pırıltılı bir toz atıyor ve tozun düştüğü yerdeki mahsul, çürüyerek gri bir renk alıyordu. Ayaklarının dibinde, kasabalıların hareketsiz bedenleri uzanıyordu.

“Hey!” diye bağırdı Gretlin. “Kes şunu!” Kollarını başının üstünde sallayarak, öfkeyle kadına doğru koşmaya başladı. “Buğdaylarımdan uzak dur!”

Kadın ona döndü, çıplak ayakları yere değmiyor gibiydi. Elini uzattı. Avcunun içinde mavi mineli, gümüş bir nesne vardı. Gretlin’in yarıya kadar toprağa gömülü halde bulduğu nesneye benziyordu.

Gretlin, güneşin göz kamaştırıcı ışıkları içinde, kadının elindeki daha büyük bir şeyin parçası olduğunu fark etti. Bir tarafında hafifçe kazınmış işaretler bulunuyordu. Ardından hayretle o şeyin kadının avcunda değil, havada süzüldüğünü fark etti!

“Kimsin sen?” diye sordu Gretlin korku dolu bir sesle. İnsan olamazdı elbette!

“Benim adım Niksa.” Kadının sesi yumuşak ve güzeldi.

Fakat o, konuşmaya başladığı anda parlak

gökyüzü tehditkâr bir mora dönüşmeye başladı. Bulutlar güneşi yutmuştu. Mor renk siyaha çalmaya başlamıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu Gretlin hayretle.

Hava gökgürültüsüne benzer bir sesle titredi. Çiftçinin dehşet dolu bakışlarının altında, kadın değişmeye başladı. Kolları ayrıldı ve onların yerine dev dokunaçlar belirdi. Gözleri ise parlak iki küreye dönüştü. Kırmızı cübbesi eridi ve bedenini binlerce kırışıklık kapladı. Yeşil bir balçık yere damlamaya başladı. Gretlin, etrafı saran iğrenç koku yüzünden boğulacak gibi olmuştu.

“Benim adım Niksa,” dedi tekrar canavar. Sesi çanlardan gelen hoş yankılar gibiydi ama Gretlin’in kulaklarına bir bıçak gibi saplanıyordu. Çiftçi, elleriyle kulaklarını kapattı ve parmaklarının arasından kan süzülüğünü hissetti.

Çiftçi Gretlin, dokunaçlar ona doğru uzanırken dehşetle çığlık attı.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR BABANIN DÖNÜŞÜ

“Yüz elli bir! Yüz elli iki!” diye sayan Komutan Harkman’ın sesi, antrenman yapılan arazide yankılanıyordu.

Tom, yeni bir sınav serisine başlamadan önce kollarını ovuşturdu. Sıkıntıdan ölmek üzere olduğunu düşünüyordu. Tabii önce Avantia’nın kızgın güneşinin altında eriyip bitmezse...

Birkaç hafta önce Gorgonia’dan nasıl döndüğünü hatırladı. Kötü Büyücü Malvel’i üçüncü defa yenilgiye uğratmıştı.

“Avantia sana minnettar,” demişti Kral Hugo. “Sarayımda istediğin görevi seçebilirsin Tom. Yalnızca istemen yeterli.”

“Teşekkür ederim efendim,” diye yanıtlamıştı Tom. “Ordunuzda bir asker olarak yer almak isterim.”

Bunun eğlenceli bir fikir olduğunu, böylece

Avantia'ya yardım etmeye devam edebileceğini düşünmüştü. "Ama yanlış düşünmüşüm," dedi kendi kendine. Komutan Harkman'ın hayal bile edemeyeceği sihirli güçlere sahip olduğu halde tüm gün şınav çekmesinin ne anlamı vardı?

"Bir hata yaptım," diye mırıldandı Tom. Kollarını yere doğru indirirken. "Keşke yapabileceğim başka bir şey olsaydı. Yeni bir görev mesela..."

Arazide genç askerlere ok atmayı öğretmekte olan arkadaşı Elenna'ya baktı. Kızın, genç bir askere, parmaklarını yaya yerleştirmeyi öğretmesini izledi. Asker okunu hedefe yollamayı başarınca, yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşmişti.

O sırada Tom, ayak sesleri duydu. Komutan Harkman'ın ayakları, tam yanında durmuştu. Adam, elindeki kamçısını cilalı botlarının burnuna vuruyordu.

"Yine kaytarıyor musun?" diye soran komutan, Tom'un yanı başına çömeldi. Böylece Tom, adamın pancara dönmüş, terli yüzünü ve kızıl saçlarını

görebiliyordu. "Tıpkı babana benziyorsun. O da hep kaytarırdı."

Tom'un içini bir öfke dalgası kapladı. Kontrolünü kaybetmemek için dişlerini sıktı.

"Taladon, bir defasında burada eğitim görmüştü," diye sözlerine devam etti Komutan Harkman. Ardından ayağa kalkarak, "Gittiği için memnunum doğrusu," dedi. "Tembel ve kibirliydi. Hatta..."

Birden Tom, havada uçan bir okun sesini duydu. Ok, Komutan Harkman'ın kafasının tam yanından geçip gitmişti.

"Kim attı o oku?" diye bağırdı adam.

Elenna, elinde yayıyla koşarak geldi ve komutanın yanında durdu.

"Özür dilerim," dedi. "Öğrencilerimden biri attı o oku. Henüz ok atmada ustalaşamadı."

Tom, gülümsemesini gizledi. Oku, aslında Elenna'nın attığını çok iyi biliyordu. O sırada

bir görevde olmamaları, birbirlerinin arkasını kollamayacakları anlamına gelmiyordu.

Birdenbire sarayın bahçelerinden bir ses yükseldi. "Geri döndü. Hızlı Taladon geri döndü."

Tom, donakalmıştı. *Taladon mu? Babam mı?*

Soluğu kesilmiş bir halde ayağa kalktı ve askerlerin arasından sıyrılarak, sarayın bahçesine doğru ilerledi.

"Hey! Sen! Oradaki! Geri gel!"

Tom, Komutan Harkman'ın bağırışlarını duymazdan geldi. Komutanın onu nasıl cezalandıracağı umurunda bile değildi. Tek istediği, babasını görmektir.

Birinin koşarak arkasından geldiğini duydu. Onun, Elenna olduğunu biliyordu.

Kemerli yoldan geçince, kralın ulaklarından birinin bahçede koşmakta olduğunu gördü.

"Burada!" diye bağırdı. "Taladon geri döndü!"

Tom, sarayın kapısına doğru adım attı. Açık

kapının yanındaki muhafızlar, ona el salladılar. Tom, uzun koridorda koştı ve Kral Hugo'nun tahtının olduğu salona doğru ilerledi.

Babam gittiğinde, ben bebektim. Gerçekten onu göreceğim şimdi, diye sordu kendi kendine.

Köşeyi dönünce, durdu. Taht odasının kapıları açıldı, bir adam oraya doğru gidiyordu. Yakındaki bir pencereden süzülen güneş ışığı, adamın geniş omuzlarının ve uzun, siyah pelerinin üzerine düşüyordu. Adam, başı dimdik ilerlemeye devam etti.

Tom "Baba!" diye bağırarak ona doğru atıldı. Fakat adam, çocuğu duymamış gibiydi, arkasına bakmadan yürüyordu. Muhafızlar, adamın ardından kapıları kapadılar.

Koridorda yalnız başına dururken "Baba?" diye tekrarladı Tom kendi kendine.

Canavar Pesinde

YENİ SERİ KARANLIKLAR DİYARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLAR

